

Mitä maanpuolustus on minulle antanut?

Katson maanpuolustusurani alkaneen eräänä keskikesän päivänä ollessani 6-vuotias. Olin käymässä isovanhempieni luona. Ukkinen käyttäytyi kuin hänellä olisi ollut joku kepponen mielessä. Hän iski silmää sanoen: "Ei kerrota mummulle" ja pakkaili kampeet siten, että seuraavana päivänä päästäisiin kesämökille ampumaan. Muistan kun kävelimme matalalle joelle, jonka vastarannalla oli parin metrin korkuinen hiekkapenkkä. Ukki kahlasivat joen toiselle puolelle ja asetti sinne taulun. 10 laukausta ammuin ja kyllä tauluunkin reikiä tuli. Kaikki ei kuitenkaan mennyt suunnitelmien mukaan – Mummu oli saanut asiasta vihiä. Kun saavuimme mökille lettuja syömään, hän kysyi "Tykilläkö ammutte?".

Vanhemmiten olen paremmin ymmärtänyt sukulaisten kautta omaksumani asenteen isänmaahan. Sekä äitini että isäni sukujen keskeiset sukutilat ovat rajan takana. Vaikka venäläisille säveltäjille, maalareille ja kirjailijoille annettiin avoimesti tunnustusta niin usein kuuli vanhempien sukulaisten muistelevan sotia itänaapurin kanssa. Isänmaa ei ole itsestäänselvyys. Niinpä Ukkinen otti kouluvuosiinani tasaisesti esille: "Muista sitten Suomen raskaassa sanoa selkeästi, että haluat reserviupseerikouluun".

Varusmiespalveluksessa oppi paljon. Tiedot ja taidot ovat oma lukunsa, minulle suurinta oppia oli kuitenkin se, mitä pidän eräänlaisena kansalaisyksityyksenä. Ensinnä, näin koko kansan läpileikkauksen. Tutustuin ihmisiin, joihin en olisi muuten koskaan tutustunut. Opin arvostamaan eri ammattikuntien ihmisiä, joita olin häpeäkseni ennen katsonut hieman alaviistoon. Näin, että minulla onkin mahdollisuus oppia heiltä paljon. Nykyään nämä kaverit tuntuvat veljiltä. Toiseksi, P-kaudella yöllä vesisateessa kivikkoiseen maahan poteroa kaivaessa opin myös aivan uudella tavalla arvostamaan veteraaneja sekä siviilielämän helppoutta ja LVI-olosuhteita. Yöllä satoi vain vettä, ei kranaatteja joka aarille. Kolmanneksi, P-kaudelta minua jäi ratkaisemattomana ongelmana kalvamaan oppitunnilla kuvattu mekanisoidun vihollisen lähes musertava ylivoima – kuinka tuosta voisi kukaan selvitä? Reserviupseerikoulun yhteistoimintaharjoituksissa näin, että kun jokainen aselaji hoitaa oman tehtävänsä ja jättää kokonaistilanteen murehtimisen ylemmille, niin yllättäen koko orkesteri soittaaakin jo hyvin. Yhteistyössä on se tarvittava voima.

Reserviupseerikoulusta jäi kavereita ja tarttui monta hyödyllistä oppia myös työelämää varten. Syyllisten sijaan on parempi kaivata "Lahtista ja konekivääriä", keskittyä olennaiseen eikä ottaa mitään henkilökohtaisesti. Asiat asioina. Olen halunnut jatkaa tätä samanhenkisiin ihmisiin tutustumista ja heiltä oppimista Siilinjärven reserviupseerikerhossa. Koen, että harva harrastus yhdistää näin heterogeenista joukkoa kuin reserviläistoiminta ja maanpuolustus. Uusia luottokavereita on löytynyt ja on ollut ilo ja kunnia päästä järjestämään maanpuolustuskoulutusta heidän kanssaan. Mieleeni on jäänyt erityisesti erään vastuullani olleen vapaaehtoisen kertausharjoituksen organisaation kasaaminen. Tavoitin silloin 10 itselleni ennestään tuntematonta reserviläistä alle kolmessa tunnissa ja jokaisen käytännössä ensimmäisellä soitolla. Millä työpaikalla tämä olisi mahdollista? Koen vahvasti, että nämä henkilöt ovat Suomen selkärangaa ja heidän kanssaan minä haluan toimia.

Jukka Kettunen